

COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME
EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS

ЄВРОПЕЙСЬКИЙ СУД З ПРАВ ЛЮДИНИ

П'ЯТА СЕКЦІЯ

СПРАВА “ЛУК’ЯНОВ ПРОТИ УКРАЇНИ”

(Заява № 11921/04)

РІШЕННЯ

СТРАСБУРГ

19 червня 2008 року

Це рішення стане остаточним за обставин, викладених у п. 2 статті 44 Конвенції. Воно може підлягати редакційним виправленням.

У справі «Лук'янов проти України»

Європейський суд з прав людини (п'ята секція), засідаючи палатою, до складу якої увійшли:

п. П. Лоренцен (P. Lorenzen), Голова,
п. Р. Маруст (R. Maruste),
п. В. Буткевич (V. Butkevych),
пані Р. Ягер (R. Jaeger),
пані І. Берро-Лефевр (I. Berro-Lefevre),
пані М. Лазарова-Трайковська (M. Lazarova Trajkovska),
пані З. Калайджієва (Z. Kalaydjieva), судді,
та пані К. Вестердік (C. Westerdiek), Секретар секції,
після обговорення за зачиненими дверима 27 травня 2008 року,
виносить таке рішення, що було ухвалене у той день:

ПРОЦЕДУРА

1. Справу порушено за заявою (№ 11921/04), поданою проти України до Суду 12 березня 2004 року громадянином України паном Леонідом Микитовичем Лук'яновим (далі — заявник) відповідно до статті 34 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі — Конвенція).
2. Уряд України (далі — Уряд) був представлений його Уповноваженим — паном Юрієм Зайцевим.
3. 5 квітня 2006 року Суд вирішив направити Уряду заяву заявника. Суд відповідно до пункту 3 статті 29 Конвенції вирішив розглядати питання щодо суті та прийнятності заяви одночасно.

ЩОДО ФАКТІВ

I. ОБСТАВИНИ СПРАВИ

4. Заявник народився у 1935 році і проживає у місті Ялті.
5. У листопаді 2000 року заявник ініціював цивільне провадження у Ялтинському міському суді, вимагаючи зобов'язати Виконавчий комітет Ялтинської міської ради (далі — виконавчий комітет) надати його сім'ї у складі п'яти чоловік, що проживає в одній кімнаті гуртожитку, більшу за площею квартиру. У своїй позовній заяві заявник зазначив, що він перебував на квартирному обліку для інвалідів ветеранів війни, що надавало йому право на отримання квартири протягом двох років з дня постановлення на облік.
6. 4 травня 2001 року суд зобов'язав виконавчий комітет забезпечити сім'ю заявника квартирою, яка б відповідала вимогам статей 48 та 50 Житлового кодексу України. Обґрунтовуючи рішення, суд відхилив твердження відповідача про відсутність вільного комунального житла. З цього приводу суд зазначив, що законне право заявника на отримання житла протягом двох років з дня постановлення на облік є безумовним.
7. У результаті касаційного перегляду 19 вересня 2002 року Верховний Суд України залишив це рішення без змін і воно набрало законної сили.
8. 17 грудня 2002 року відділом державної виконавчої служби Ялтинського управління юстиції було винесено постанову про відкриття виконавчого провадження, якою виконавчому комітету було надано строк до 17 січня 2003 року для виконання рішення.
9. Влітку 2003 року виконавче провадження було закінчено у зв'язку з відсутністю вільного комунального житла.
10. 23 березня 2006 року виконавчий комітет надав родині заявника новозбудовану двокімнатну квартиру та однокімнатну квартиру, що раніше належала гуртожитку.

11. Заявник стверджував, що у двокімнатній квартирі, про яку йдеться, були відсутні необхідні умови для проживання, такі як санітарне та електричне обладнання. Квартира, що раніше належала гуртожитку, була непридатна для постійного проживання.

12. Уряд стверджував, що квартири, про які йдеться, відповідали житловим нормам, що було підтверджено відповідними комісіями. 27 жовтня 2006 року заявник зареєструвався у новій двокімнатній квартирі.

II. ВІДПОВІДНЕ НАЦІОНАЛЬНЕ ЗАКОНОДАВСТВО

13. Відповідне національне законодавство стосовно виконання рішень викладене в рішенні у справі «Скубенко проти України» (Skubenko v. Ukraine), № 41152/98, від 6 квітня 2004 року.

14. Відповідно до пункту 18 статті 13 Закону України «Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту» від 22 жовтня 1993 року (зі змінами і доповненнями) інваліди війни мають право на отримання комунальної жилої площі протягом двох років з дня взяття на квартирний облік.

15. Стаття 48 Житлового кодексу України від 30 червня 1983 року (зі змінами і доповненнями) встановлює, що мінімальний розмір жилої площі має відповідати розміру, який визначається Кабінетом Міністрів України і Федерацією професійних спілок України. Відповідно до статті 50 Житлового кодексу України жила приміщення має відповідати встановленим санітарним і технічним вимогам.

ЩОДО ПРАВА

I. СТВЕРДЖУВАНЕ ПОРУШЕННЯ ПУНКТУ 1 СТАТТІ 6 ТА СТАТТІ 13 КОНВЕНЦІЇ

A. Щодо прийнятності

16. Заявник скаржився на тривале невиконання рішення суду від 4 травня 2001 року, винесеного на його користь. Він посилався на статтю 13 Конвенції. Суд вважає, що вказана скарга також підлягає розгляду за пунктом 1 статті 6 Конвенції. У відповідних частинах вищезгаданих положень Конвенції передбачено:

Пункт 1 статті 6

«Кожен має право на ... розгляд його справи упродовж розумного строку ... судом, встановленим законом, який вирішить спір щодо його прав та обов'язків цивільного характеру...»

Стаття 13

«Кожен, чії права та свободи, визнані в цій Конвенції, було порушено, має право на ефективний засіб юридичного захисту в національному органі, навіть якщо таке порушення було вчинене особами, які здійснювали свої офіційні повноваження».

17. Уряд стверджував, що рішення, винесене на користь заявника, було повністю виконано. Тому він не може вважатися жертвою невиконання.

18. Заявник не погодився з цим твердженням. Він стверджував, що дві квартири, які були надані його родині, були непридатними для проживання і не відповідали вимогам, передбаченим статтями 48 та 50 Житлового кодексу України, на які посилався Ялтинський міський суд у рішенні від 4 травня 2001 року. Таким чином, він стверджував, що рішення, про яке йдеться, залишалось невиконаним.

19. Суд вказує на те, що заявник не надав жодних доказів його тверджень про непридатність згаданих квартир відповідним положенням житлового законодавства. Більш того, відповідно до матеріалів справи він не скаржився з цього приводу до відповідних національних органів. За цих обставин Суд не має підстав сумніватися у твердженнях Уряду та вважає, що рішення

суду від 4 травня 2001 року було виконано (див., наприклад, рішення у справі «Гавриленко проти України» (Gavrilenko v. Ukraine), № 24596/02, пункт 18, від 20 вересня 2005 року).

20. Однак той факт, що рішення суду, винесене на користь заявника, було виконано, не позбавляє заявника статусу жертви щодо періоду, протягом якого це рішення залишалося невиконаним (див., наприклад, рішення у справі «Скубенко проти України» (Skubenko v. Ukraine), вказане вище). Суд відповідно відхиляє попереднє зауваження Уряду.

21. Суд зазначає, що вказані скарги не є очевидно необґрунтованими у сенсі пункту 3 статті 35 Конвенції. Суд також зазначає, що вони не є неприйнятними з будь-яких інших підстав. Відповідно він визнає їх прийнятними.

В. Щодо суті

22. У своїх зауваженнях щодо суті Уряд стверджував, що рішення, винесене на користь заявника, було повністю виконано. Таким чином, було відсутнє порушення прав заявника, передбачених Конвенцією.

23. Заявник не погодився з цим твердженням.

24. Суд нагадує, що вищезгадане рішення, яке набрало законної сили 19 вересня 2002 року, залишалося невиконаним протягом більш ніж трьох з половиною років. Він визнає, що Уряд не надав жодних фактів для виправдання цієї затримки.

25. Суд, беручи до уваги свою значну практику щодо невиконання (див., наприклад, «Скубенко проти України» (Skubenko v. Ukraine), № 41152/98, пункти 37–38, від 29 листопада 2005 року), встановлює порушення пункту 1 статті 6 Конвенції у зв'язку з нерозумною тривалістю виконання у справі заявника.

26. За таких обставин Суд не вважає за необхідне розглядати скаргу, розглянуту за пунктом 1 статті 6 Конвенції, ще й за статтею 13.

II. СТВЕРДЖУВАНЕ ПОРУШЕННЯ СТАТТІ 17 КОНВЕНЦІЇ

27. Заявник також скаржився на порушення статті 17 Конвенції у зв'язку з невиконанням рішення суду, винесеного на його користь.

28. Суд визнає цю частину заяви цілком необґрунтованою та, таким чином, вона має бути відхилена як очевидно необґрунтована відповідно до пунктів 3 і 4 статті 35 Конвенції.

III. ЩОДО ЗАСТОСУВАННЯ СТАТТІ 41 КОНВЕНЦІЇ

29. Стаття 41 Конвенції передбачає:

«Якщо Суд визнає факт порушення Конвенції або протоколів до неї і якщо внутрішнє право відповідної Високої Договірної Сторони передбачає лише часткове відшкодування, Суд, у разі необхідності, надає потерпілій стороні справедливую сатисфакцію».

А. Шкода

30. Заявник вимагав 600 000 євро справедливої сатисфакції.

31. Уряд не коментував цю вимогу.

32. Суд вважає, що заявник мав би зазнати моральної шкоди у зв'язку з тривалим невиконанням рішення, винесеного на його користь. Суд на засадах справедливості та відповідно до статті 41 Конвенції присуджує заявнику 1300 євро відшкодування моральної шкоди.

В. Судові витрати

33. Заявник не висунув жодних вимог з цього приводу. Отже, Суд нічого не присуджує.

С. Пеня

34. Суд вважає за доцільне призначити пеню на підставі граничної позичкової ставки Європейського центрального банку, до якої має бути додано три відсотки.

ЗА ЦИХ ПІДСТАВ СУД ОДНОГОЛОСНО

1. *Оголошує* скарги за пунктом 1 статті 6 та за статтею 13 Конвенції прийнятними, а решту заяви — непринятною;
2. *Постановляє*, що мало місце порушення пункту 1 статті 6 Конвенції;
3. *Постановляє*, що немає необхідності розглядати скаргу за статтею 13 Конвенції;
4. *Постановляє*, що:
 - (a) протягом трьох місяців з дня, коли рішення стане остаточним відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції, держава-відповідач повинна виплатити заявнику 1300 (одну тисячу триста) євро відшкодування моральної шкоди. Ця сума має бути конвертована у національну валюту держави-відповідача на день здійснення платежу плюс будь-який податок, який може бути стягнуто із зазначеної суми;
 - (b) зі спливом вищезазначених трьох місяців і до остаточного розрахунку на зазначену суму нараховуватиметься простий відсоток (simple interest) у розмірі граничної позичкової ставки Європейського центрального банку, що діятиме в період несплати, плюс три відсоткові пункти;
5. *Відхиляє* решту вимог заявника щодо справедливої сатисфакції.

Вчинено англійською мовою та повідомлено письмово 19 червня 2008 року відповідно до пп. 2 та 3 правила 77 Регламенту Суду.

К. ВЕСТЕРДІК (C. Westerdiek)

П. ЛОРЕНЦЕН (P. Lorenzen)

Секретар

Голова

